

- JAKOB. Nò, wat een haast !
 HARTOG (*lachend*). Drukke zaken.
 JAKOB. Nebbisj, in December.
 HARTOG (*geeft Sette en Jakob een hand*). Plezierige jontof en de groeten aan Moos.
 ROZETTE. Dank je hoor !
 JAKOB. Hartog. — Je vindt de weg wel, hé?
 HARTOG. Hou je gemak maar. (*Blumenthal af*).

Derde Tooneel.

JAKOB, ROZETTE.

- ROZETTE (*na een oogenblik van stilte*). Je moet niet met Hartog over onze jongen praten. Dat begrijpt hij toch niet.
 JAKOB (*haalt zijn schouders op*). Wat valt er te begrijpen?
 ROZETTE. Ze spotten er maar mee, dat wij zoo aan Moos hangen. Zag je niet hoe zijn oogjes flikkerden toen ie tegen jou zei: „Zijn eenige, zijn trots?”
 JAKOB (*smakt even*). Laat ze flikkeren.
 ROZETTE. Zoo spotterig. Praat er niet over.
 JAKOB. Sjat me wat !
 ROZETTE. 't Is niet noodig. Bij zoo wat kennen ze nou eenmaal niet bij.
 JAKOB. Wat heeft hij van zijn jongens gemaakt? Veedrijvers ! Knechten voor zichzelf ! Koeien ! Opgevreten het ie ze dadelijk toen ze maar net van school konden. Vuile taal uitslaan op de markten, maar ze kennen d'r naam nog niet eens zonder fouten schrijven. Nò, laat me asjeblief met menoeche !
 ROZETTE (*lachend*). Wij hadden ook zoo met Moos moeten doen, dan hadden ze niet gelachen.
 JAKOB. Ba, zeg ik ! Ba !
 ROZETTE. 'k Heb kransjes gebakken voor bij de koffie. Zijn grootste lekkers. Je zal een gezicht zien strak !
 JAKOB (*verkneutert zich van pret*). En de voordeur . . . en de schuur . . . D'r is hier wat veranderd in die negen maanden !
 ROZETTE. Acht maanden zijn 'et. Met Paschen was Moos nog hier.
 JAKOB (*knikt*). Paaschmaandag, ja. Toen goot 'et zoo.
 ROZETTE. Ja, toen goot 'et zoo. — Toen was Moos nog geen hoofd.
 JAKOB. Nee . . . nee. Dat is ie in Mei geworden.
 ROZETTE. Op een sjabbesmorgen om half twaalf kwam de brief . . . (*even stilte*).
 JAKOB (*kijkt op de klok*). Zou je nou geen koffie zetten. De tram is wel meer . . .